

Sygn. akt III C 372/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział III Cywilny

w składzie: Przewodniczący – SSR Magdalena Głogowska,

Protokolant: Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 01 grudnia 2016 r. w Szczecinie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko J. G.

o zapłatę,

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. na rzecz pozwanego J. G. kwotę 2.400 zł (dwóch tysięcy czterystu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 372/16

UZASADNIENIE

wyroku w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 13 listopada 2015 r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanego J. G. kwoty 18.047,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany nie wywiązał się z łączącej go z wierzycielem pierwotnym umowy bankowej i z tego tytułu powstało zadłużenie w dochodzonej pozwem kwocie. Z uwagi na wezwanie pozwanego do zapłaty i brak zapłaty powód, który nabył tę wierzytelność w drodze umowy cesji, dochodzi niniejszym pozwem przedmiotowej należności.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika podniósł zarzut nieistnienia wierzytelności dochodzonej pozwem, niewykazania jej co do zasady i wysokości, a z ostrożności procesowej zarzut przedawnienia roszczenia i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym zastępstwa adwokackiego.

Powód nie zgodził się z ww. zarzutami i wywodził, że wierzytelność istnieje i jest wymagalna (k. 43 i n.).

Pozwany podtrzymał zarzut przedawnienia (k. 81, 83, 91). Na rozprawie w dniu 08 września 2016 r. (k. 81) przyznał, że dług istnieje, natomiast – jak podał – jest on przedawniony. Z ostrożności zakwestionował także następstwo prawne powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2007 roku pozwany J. G. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej w kwocie 14.969,24 zł, na podstawie której bank przekazał do dyspozycji pozwanego kwotę 10.164,26 zł. Nominalne oprocentowanie pożyczki wynosiło 8,5 % rocznie, a miała ona zostać spłacona w 48 miesięcznych ratach po 370 zł każda, płatnych do 25. każdego miesiąca poczynając od 25 października 2007 r.

Częściowo bezsporne, a nadto dowód: umowa pożyczki k. 47-48, potwierdzenie wypłaty środków k. 49.

W dniu 28 sierpnia 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 07 lutego 2012 r. wystawionemu przez wierzyciela pierwotnego przeciwko dłużnikowi J. G., dotyczącemu zobowiązania pozwanego z tytułu ww. umowy z dnia 13 września 2007 roku.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzone w klauzulę wykonalności k. 50-53.

Postanowieniem z dnia 06 listopada 2013 r. na wniosek wierzyciela (art. 825 pkt 1 k.p.c.) umorzono postępowanie egzekucyjne, prowadzone na podstawie ww. tytułu wykonawczego.

Dowód: postanowienie o umorzeniu egzekucji k. 54.

W dniu 27 września 2013 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności pomiędzy wierzycielem pierwotnym a nabywcą wierzytelności – powodem.

Dowód: umowa przelewu k. 9-12, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 13, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu k. 8.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Powód wywodził roszczenie z umowy pożyczki łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym (art. 720 § 1 k.c.) oraz z umowy przelewu wierzytelności (art. 509-510 k.c.).

Na mocy bezwzględnie obowiązującego przepisu art. 118 k.c., roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a do takich należą zarówno roszczenia banku (wierzyciela pierwotnego), jak i roszczenia funduszu sekurytyzacyjnego przedawniają się z upływem lat trzech i w tym samym terminie przedawniają się roszczenia o świadczenia okresowe.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia wymagalności roszczenia (art. 120 § 1 k.c.), a przerywa m. in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju (...), przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), przy czym po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.) z tym, że w przypadku przerwania przedawnienia przez czynność podjętą przed sądem albo innym organem, w tym egzekucyjnym, nie biegnie ono na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.).

Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia (...).

Nie wiadomo, bo powód nie zaoferował stosownego dowodu, czy i kiedy wypowiedziano pozwanemu umowę pożyczki, a zatem, z jaką datą cała wynikająca z niej niespłacona należność stała się wymagalna. Wiadomo tylko, że umowa bankowa została zawarta w dniu 13 września 2007 r., jej spłata miała nastąpić w ciągu czterech lat - do 25 października 2011 r., a bankowy tytuł egzekucyjny wystawiono w dniu 07 lutego 2012 r.

Wobec braku innych danych można przyjąć, że w dacie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wierzytelność wobec pozwanego na pewno była już wymagalna. Pozwany, po złożeniu przez powoda tego dokumentu, nie zakwestionował jego treści, a co więcej - przyznał, że dług istnieje. Natomiast, w ocenie sądu, powód nie wykazał, aby w dacie wniesienia pozwu roszczenie wobec pozwanego było zaskarżalne. Zauważyć bowiem należy, że czynności podejmowane w postępowaniu egzekucyjnym na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nie powodują przerwy biegu przedawnienia dla następcy prawnego wierzytelności nie będącego bankiem, na co wprost wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. akt III CZP 29/16, a co sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela. Wskazać należy, w ślad za ugruntowanym już stanowiskiem orzecznictwa Sądu Najwyższego, że skutki postępowania egzekucyjnego, z uwagi na specyfikę tego postępowania, następują w granicach podmiotowych i przedmiotowych wyznaczonych treścią tytułu wykonawczego. Oznacza to, że przerwanie terminu przedawnienia przez wierzyciela pierwotnego w postępowaniu egzekucyjnym działa jedynie na jego korzyść, a już nie na korzyść następcy prawnego, niewymienionego w tytule wykonawczym.

Ponadto, co również wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, które sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni aprobuje, w razie umorzenia egzekucji na wniosek wierzyciela – banku prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności powstaje stan, jak przy cofnięciu pozwu, a zatem umorzenie egzekucji niweczy skutki przerwania przedawnienia wywołanego wszczęciem postępowania egzekucyjnego (II CSK 196/14, III CZP 103/14).

Jeśliby przyjąć w niniejszej sprawie, że wniosek wierzyciela pierwotnego o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności spowodował przerwę biegu przedawnienia, na którą powołać się może także następca prawny (wniosek o klauzulę zmierza bowiem do wydania tytułu wykonawczego, który dopiero wyznaczy granice podmiotowe i przedmiotowe istotne dla skutków postępowania egzekucyjnego), oznaczałoby to, że przerwane tym wnioskiem przedawnienie rozpoczęło swój bieg na nowo od dnia nadania klauzuli wykonalności (28.08.2012 r.), a więc z dniem 28 sierpnia 2015 r. roszczenie uległo przedawnieniu.

W świetle powyższego przyjąć należało, że pozew wniesiony w dniu 13 listopada 2015 r. dotyczył roszczenia przedawnionego. Skutecznie zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia doprowadził do oddalenia powództwa, o czym orzeczono w pkt I.

O kosztach procesu orzeczono w pkt II na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Koszty procesu zasądzone od powoda na rzecz pozwanego to wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika pozwanego wynoszące 2.400zł, ustalone w stawce minimalnej w oparciu o treść przepisów § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).